

Jana Rečková

Vzpoura

Eteri plnil skleničky airenem a stavěl je na stolek. Vyžadovalo to pozornost. Soustředění. Každá ze sklínek byla jinak šišatá, každá měla jinak křivé dno a všechny se na stolku různě kolébaly. Sklo bylo plné smítek a bublin. Skláři v Pevnosti měli jiné starosti než estetickou úroveň nádobí pro virojedy.

Právě teď nekvalitní sklo vůbec nevadilo. Důležitý byl obsah, a ten se Eterimu obzvlášť vyvedl. Maych zářil. Byla to jeho oslava. Kdyby to rozloha místností dovolila, dal by se do tance. Dočista zapomněl, že dozorci zabavili poslední přehrávač už před půl rokem... Vyprávěl každému, kdo byl ochoten poslouchat, jak se obrovský luxifer přitiskl na glaco a on si v jeho vyvalených očích přečetl hrozbu. A pak pátral. Obrovsky mozek obludy vzdoroval, ale Maych věděl, že se v něm skrývá smrt, která při sebemenší neopatrnosti proskočí průhlednou stěnou až do jeho hlavy. Byl to strašný boj, neboť luxifer byl zkušený a mocný. Jenomže i Maych byl starý praktik a znal všechny triky. Po dlouhém úsilí se mu podařilo rozbít strukturu viru. Si vlny ještě chvíli vyzařovaly, než se jejich zdroj rozplynul. Jedno ze světél v hlubině pohaslo, ale jeho nositel nebyl mrtev. Obluda, obrněná proti strašlivému tlaku u dna, pomalu a zmateně odpُلla.

„Škoda,“ poznamenal Eteri. „Teď je na pár týdnů mimo, zpitomělá, ale vzpomíná se.“

„Dá jí to zabrat!“ nafoukl se Maych. „Nadělal jsem jív mozku paseku!“

Skee zvedl skleničku a přesunul se na lehátko, kde se choulila Dori. „Můžu?“

„Jistě,“ přikývla. Kýchla. Lezla na ni rýma. Aspoň měla důvod odtahovat se.

„Vidělas ten virus?“

„Jo, jasně. Nebyla jsem tak daleko.“ Upila airenu a otřásla se. „Chutná to hrozně!“

Zkoumavě na ni pohlédl. „Vysadila jsi antidepresiva?“

„Stimulancia taky. Zase bych měla halucinace, jako posledně. Mám horečku...“

„Musíš být šíleně strážlivá,“ řekl soucitně.

Podívala se na něj zdola a zblízka. Bez milosrdné clony drog, šálících smysly, viděla, jak je šedivý a k smrti unavený. No, a jak asi vypadám já? S červeným, otekým nosem, s ošklivou kolmou vráskou na čele... Všichni jsme šediví a utahaní. Aje nás čím dál min.

Někdo se pokoušel zpívat, kolem ní bublal smích, připadala si jako ostrůvek těžkého, mazlavého bláta uprostřed jezírka. Lidé se bavili a pro tu chvíli se cítili skutečně jako lidé. Ne opovrhovaní virojedi, doživotní vězňové baráků u dna obrovité bubliny Pevnosti.

„Nebreč!“ řekl Skee a podal jí kapesník. Zelený papír, vyrobený z odpadních, nejedlých řas, se okamžitě rozdrobil. A to vlastně neplakala, jenom jí trošinku teklo z nosu. „A pořádně se napij!“

„Dřív jsem pila víno,“ zatesknula si. „Jo, to už je hodně dávno. To jsme ještě směli do hospod.“ „To ještě byly hospody,“ opravila ho. „Teď *mají jídelny*.“ Zhluboka se napila. Cítila, jak se alkohol prodírá hnusnými povlaky v jejím krku. „Zatracenej život.“

Ještě před dvěma lety ti to nepřípadalo, pomyslel si. Moje vina. Zdáš se mi strašně mladá, Dori. Nejmladší ze všech. Možná proto, že ses nikdy neprodala žádnému z *nich*...

Směs večerní dávky drog s destilátem Eterihovy výroby udělala své. Vznášel se, zatím ještě opatrně, pod stropem nízké místnosti, narážející na šedý beton. Později strop prolomí. Vždycky je to tak. Jediná svoboda, kterou si můžeme dopřát... Myšlenky zrychlují, pádí, letí, a současně se obalují mlhou a rozmazávají... Pozor na

hlavu, začíná být nějak křehká. A pozor na Dori, kdysi milovanou, ale co, *pořád a vždycky* milovanou, ať ji nevezmu s sebou, spadla by, protože ona teď zrovna nelétá, spadla by a rozbila by se na tisíc kousků... Sny, ve kterých se ztrácel, byly barevné, syté a plné silícího plstnatého víření...

Dveře se rozlétly. Ne ze své vůle; někdo je rozkopl. Těžká bota dozorce Goha. Dori se skrčila v koutku, stáhla Skea k sobě. Ještěže se nebránil. Některá jeho část si asi pamatovala, že tahle ženská ho miluje...

Dozorců bylo v malém prostoru plno, zakopávali jeden o druhého, řvali a mlátili kolem sebe. Goh jim dal něčeho čichnout. Určitě.

Vy svině telepatský! Zasraný inteligenti, co si vůbec myslíte, my vás živíme, my vás šetříme! Vozralý dobytkové! No jo, známe to nazpaměť. Slyšela jsem to stokrát. Tisíckrát. To nebolí. Zato kopance a rány pěstí jo... Byla tady ta rudá pulzace v břečce jejich mozků. Nikdo kromě Dori ji nevnímal. Lidé v místnosti se choulili na podlaze a na lehátkách, na rány nereagovali. Goh kopal a řval nejvíc ze všech. Nechápala, proč to dělá. Vždyť jeden z nás zlikvidoval velký, složitý virus! Možná uchránil Pevnost před smrtelnou nákazou!

Nebyl čas přemýšlet. Měla práci. Chránit sebe a Skea. Tiskla ho k sobě, nedbajíc na jeho mumlání, dělala se co nejmenší. Skee s obličejem na jejích prsou spokojeně funěl jako kojenec, přestože v těch místech neměla nic, co by uspokojilo ať už kojence nebo milence...

Potom je odtáhli do cel. Drželi je za nohy, beton podlahy dřel záda a zátylek. Cely! Dřív jsme bydleli jako ostatní, ve všech patrech pevnosti, mezi normálními lidmi, a oni se nás neštíteli... Odtrhli ji od Skea. To bolelo! V duchu vykřikla *Ne!*, několik virojedů se napůl probralo. Co blbnu. Bylo to přece už dávno. Dva roky! Celá věčnost! Ted' jsme jenom spolutrpitelé. Jedna hezká kuchařka všechno změnila. Všichni se divili, že se Pracující zahazuje s virojedem. Jo, *zahazuje*. Tak hluboko jsme klesli, za takovou odměnu jim sloužíme. Tak hluboko nás potopili, až na dno.

* * *

Na filtru nikdo nevěděl, že červený nos a oči patří k rýmě. „Chlastali jste, jo?“ Chechtal se tlustý Kapře. „Hajzlíci! Váš dozorce srovnají!“

„Chráníme vás,“ hlesla Dori.

„Jo, vaše cenný mozečky,“ ušklíbl se jiný filtrák. „Tele-patický! Ty se budeš nad nás vyvyšovat, ty svině?“ Sápál se na ni a byl dvakrát tak velký, mohl jí utrhat nožičky jako mouše. Kapře se zamračil a odtáhl ho. „Lovci se vracejí! Do práce!“

Dori se shrbeně usadila na židli. Nákladní propustí se valil do Pevnosti proud různobarevných ryb a jiných mořských živočichů. To všechno se chytilo do sítí. Hezká podívaná. Kdepak by se jinde v Pevnosti vzalo tolik barev! Váš je všechny uvaříme, že zešednou. Jako my.

Lovecká propust už začala vydávat ty svoje mlaskavé zvuky, přerušované hučením čerpadel. Žárovky na stropě blikaly, zářivky se vypnuly docela. Přetížení. Elektrárna není v nejlepším stavu. Jednou selže a my se octneme ve tmě.

Hučení a mlaskání vyvrcholilo, vnitřní dveře se odsunuly. Filtraci se chopili prvního lovce a pomáhali mu z obleku, připomínajícího batyskaf, jenž se rozhodl rozmnožovat pučením a zapomněl na oddělení nově vzniklých částí.

Otočila se k lovcovi. Nebylo to nutné. Dokázala zachytit obraz cizího vědomí i bez kontaktu očima. Soukromě si myslela, že to dokážou všichni, ale kdovíproč se drží tradičních berliček zraku. Dřív, když svět byl ještě světem, a ne jámou plnou slané, černé vody, se téhle schopnosti říkalo telepatie. Generálovi to slovo asi znělo příliš vznešeně, tak ho zakázal...

Lovec se na ni zazubil. „Tebe mám nejradši!“ zahlekal. „Z těch druhéjch mám migrénu a bolení břicha!“

Vydechla. Dovolila si úsměv. „Je v pořádku.“

„Další! „zavelel Kapře.

Druhý lovec byl nenaložený bručoun, ale i on přežil stahování síti bez úhony. Třetí byl nakažen. Ta věc v jeho vědomí ještě nedozrála, ještě se nenaučila vysílat svůj zhoubný kód si vlnami, dokonce se ani nezabudovala do struktury buněk, nervových spojů a mediátorů, ale byla tam. Informace smrti. Z lidského mozku se nedá odstranit jinak než jeho zničením. Nedá! Tohle prý vzdal i Sobin. Dori se udělalo zle, naskočila jí husí kůže. „Je tam!“

„Spálit!“ zaječel Kapře. V očích měl hrůzu. Všichni filtraci, ti tvrdí chlapi, byli ztuhlí děsem z nákazy. Nevěřili by, kdyby jim vysvětlila, že tenhle ubožák zatím není nebezpečný.

Lovec se vytrhl filtrákům a skočil na virojedku. Povalil ji a škrtil, hulákaje nadávky. Poznala, že se Kapře chystá vystřelit. Zavřela oči, přitiskla se co nejvíc k betonové podlaze, rozbité manipulací s těžkými podmořskými obleky.

Ožehl ji blesk. Oheň. Chuť popela. Omdlela, ale nenechali ji v bezvědomí. Neurvale ji vzkřísili a vedli na druhý filtr. Zamžourala. Ulice. Hlouček lidí. Příbuzní lovců. Zahlédla vdovu a vraždu v jejím vědomí. „Když mě zabije, nikdo vás neochrání před nakaženými!“ zašeptala do ucha mladému dozorcovi Bliorovi, který ji doprovázel. Chytla se ho za rukáv a nepouštěla. Blior patřil k těm slušnějším dozorcům. Nechal ženu dojít blíž a jakmile vytáhla nůž, zastavil ji elektrickým páralyzátorem. Pak se rázně protlačil davem, Dori vlekl za sebou.

„Nechal bych ji chčipnout, svini,“ sykl mezi zuby jeden z filtráků.

„Jo, a chčipnul bys sám. Na nákazu,“ řekl Blior.

„No co, jsou i další,“ mínil filtrák.

„Neloudejte se, sakra!“ zavrčel Blior. „Virojedu je zatraceně málo a furt jich ubejvá!“

Na druhém filtru bylo všechno v pořádku. Na třetím taky. Dori měla mít po směně, ale místo odpočinku ji vyvedli po schodech *na glaco*. Na tomhle místě měl sedět Maych. Bylo to jeho křeslo z trubek s vyšívaným polštářkem, památkou na jistou zelinářku, pěstitelku kedluben a salátu. Opustila ho. V době, kdy se Pracujícím začalo zdát, že virojedi jim ujídají těžce získanou potravu a zabírají místo, došlo k mnoha náhlým rozhodům... Kdo jim ksakru nakukal, že my jsme ti škůdci a darmožrouti? A co jestli jsme dokonce zavinili potopu, hm? A my nikdy neřekli ne, *končíme!* My blbci s morálkou! Mučedníci povinnosti!

Sakra, kde je Maych? Zabrousila zrakem i vědomím do míst, kde se na vnitřku mocné stěny Pevnosti odrážela Skeeo-va tvář. Skee byl daleko. Virojedu ubývalo a oblast glaco-litové stěny, kontrolovaná jedním člověkem, se postupně zvětšovala. Zatím jsme se vždycky dokázali přizpůsobit, i když za cenu vypětí, vrásek a šedivých vlasů, pomyslela si Dori. Chtějí po nás všechno, co máme. A my jim to dáváme. Bez nároku na odměnu. Bez nároku na uznání.

Děti s telepatickým nadáním zmizely. Hm. Mezi původními obyvateli Pevnosti bylo telepatů přes dvacet procent. Dědičnost se nedá oblafnout, zato mámy mají oči a vidí, co by na jejich dětičky čekalo. Jestlipak si Generál uvědomuje, že ničí ty, které nutně potřebuje? Asi ne. Prý je už dementní. Za něj vládne jeho dcera, ta psychopatka Riz.

Usadila se do křesla. Natáhla se ke Skeeevi. *Kde je Maych?*

Škulbl sebou. Už dlouho spolu takhle nerozmlouvali. Zapomněl, jak daleko Dori dosáhne. *Odvedli ho ke Generálovi*, sdělil jí. *K Riz*, vyplulo z hlubších vrstev jeho vědomí. Poznala to, vztekal se. Jako zamlada. *Myslel jsem, že tě čas obrousil...*

A proč by měl? Proto, žes mě opustil? *Nejsi trošku nafoukaný?*

Neodpověděl. Do jeho rajónu vplul luxifer. Nebyl moc zralý a jeho virus nebyl dosud schopen produkce si vln. Ale jeden nikdy neví. Skee se soustředil. Zabíjel tu hloupou obludu a byl spokojen. Už nikdy se nestaneš chytřejší, potvoro! Všiml si, že ho Dori sleduje. Nemá co na práci? No jistě. Kde sedí Dori, tam je bezpečno. Svítící netvorové rozeznají její mozkové vlny... Ztraceně! Další! Ba ne, ta plave k sousedům.

Mladá samice, odhadla Dori. Přišla si pohrát. Strašit ty bezmocné tvory za sklem. No, tak si pohrajeme. Zaměřila se na virus. Byl nezralý, podobně jako ten, s nímž před chvílí bojoval Skee. Dori se zakousla do úvodní sekvence a zvolna ji vytahovala z nevědomých oblastí do vědomí mladé luxi-fery. Samice zařvala. Dori neměla tušení, jestli je výkřik pod vodou slyšet, ale ji málem ohlušil. Zatřepala hlavou. Dobře. V pořádku. Tvůj řev mě nezajímá, bestie! Likvidovala virus, jenž by do dvou tří týdnů dozrál a stal se přenosným na lovce, pohybující se mimo Pevnost, a do měsíce by se mohl pomocí pronikavých si vln zavrtat do glaca. Těšilo ji, že luxifeře ničí nervové spoje. Měla zvrhlou radost, že z té inteligentní bytosti dělá idiota. Věděla, že se v noci bude stydět za to, co právě teď provádí, ale s tím se nedalo nic dělat. Buď oni, mutanti obdaření tou cizí věcí z ledovců, dokonale vybavení k přežití ve změněném světě, nebo my, ubohý zbytek lidstva. Vybavený prapodivným sociálním modelem s faktickou bezprávností těch, kdo společnosti zajišťují přežití...

Konec. Těžce dýchala. Skee byl znepokojen, přestože měl plno práce s útoky ve vlastním sektoru. Uklidnila ho. Všechno v pořádku... Zavřela oči a opřela se. Kdosi jí položil ruku na rameno. Dozorce, jehož neznala jménem. „Zavřený oči nevadí,“ řekla mu. „Vycítím je i tak.“

„Byl velkej?“ zeptal se mladík. Měl černé brýle. Jako by brýle mohly někoho ochránit!

„Ani ne. Ale dorostl by.“

„Můžeš ještě?“

Překvapeně se na něj podívala. „Mám žízeň. A nedali mi nic k jídlu. Mám za sebou tři filtry a hysterickou vdovu...“

„Posadili tě sem po filtrech? To ne!“ Když kývla, zděšeně zakroutil hlavou. „Vydrž,“ zamumlal, „něco ti seženu!“

* * *

„Slušnej dozorce?“ Skee vrtěl hlavou. Seděli vedle sebe na bedně s pískem k hašení požárů. Elektrické vedení za moc nestálo, nikdo ho už léta neopravoval. Jednou stejně uhoříme.

„Nojo.“ Ukousla z listu salátu, zašklebila se na karbenátek z řas. „Třeba se začínají bát.“

„Hm. Normálně by nás už hnali do cel.“ Skee se rozhlédl. Na opačném konci chodby klábosili dva dozorci. Virojedů si nevšímali, ale z jejich postoje se dalo vyčíst napětí.

„No. Po tom včerejším mejdanu,“ zasmála se Dori. „Kdy ti přijde kuchařka?“ nadhodí l a pak jakoby nic.

Chvilí trvalo, než odpověděl. „Už nepříjde. Vedla ty jejich řeči... Však víš... Moc často je vedla. *Příživníci, nadřazený mozečky, flákači...* Až mě to našťvalo. Co jsme jim udělali, do prkýnka?“

„Třeba původně někomu vadilo, že něco umíme... Vyhodila tě?“ zeptala se Dori.

„Rozloučil jsem se s ní. Popsal jsem jí příznaky luxiferí virózy. Zatímco blila na záchodě, sebral jsem si věci a výpad.“

„A jejda. Bude si stěžovat.“ „Ať. Stejně nás pomalu zabíjejí. Tak proč ne rychle!“ Vzdorně se uchechl a sevřel hubené ruce na kolenou. Jaký to býval pěkný chlap, zasnila se Dori. Léta u stěny se podepisují na všech... *Mohli bychom je zabit, navrhla.*

Olízl si rty. *Napadlo mě to, přiznal. Jenže... Nejsem vrah.*

Radši se dáš zabít sám?

Skee se ošil. Odvykl těmhle rozmluvám.

Dori nakrčila nos. Víím, co si myslíš. Víím, co cítíš... Jsme morální až za hrob. Morálka nám velí mlčet a sloužit, chránit ty, co do nás kopou... *Zatracené] mučedníku!*

Skoro se urazil. *Kdybys opravdu chtěla...*

Vzpoura?

Směje se mi, potvora...

„Něco se děje,“ řekla Dori a ukázala bradou k ústí uličky. „Nito nese špatný zprávy.“

„Maych se nevrátil,“ zašeptal Nito, když se kolem nich protahoval. Byl si dobře vědom pohledů, jimiž ho sledovali dozorci. „Povídá se, že...“

...ho dala Riz *popravit*, dočetla si Dori jeho nezformu-lovanou myšlenku. *Cože? Ona je nakažená?*

Někdo musel něco pustit, mínil Nito nervózně. Taky odvykl téhle komunikaci. To už nám tolik vešly do krve jejich nesmyslné zákazy? Skee se zachmuřil. Jací jsme ubožáci!

No, já žádný virus dovnitř nepustila, myslela si Dori. Ale co lidi, které nahnali ke glaci s otřesem mozku? Co drogy, které nám cpali po hrstech? Jak snadné je selhat! *Oded'ka čtyřadvacet hodin denně ve střehu, kluci*, sdělila těm dvěma s laskavým soucitem. Jinak nás *nakažený vezmou s sebou, jasný?*

Skee a Nito se na sebe podívali. Měla pravdu. Skee ji vzal záruku. *Vystřídáme se?*

Jo. Skoro se usmála Vstala a zamířila ke své cele. Šel za ní.

* * *

General byl přesně taková blekotající a uslintaná troska, jakou Maych čekal. Jeho dcera Riz zase přesně ten typ nebezpečné krásky po čtyřicítce. Byla legendární a to, že občas dostala chuť na virojeda, svědčilo o její zvrhlosti... Zarazil se. Sakra. *Nemoc!* Zatraceně, tohle je konec! Zapíná to jako chřipka. Na sliznicích je to vidět nejdřív. A v mozku zatím hlodá ta cizí věc, virus, rozkládající vědomí. Věc z ledovců. Pokud se dá věřit vědcům. Zeptat se jich už nemůžeme; vyhnuli. Některé dal Generál popravit. Věc, která využila největší mořské živočichy, ty, co měli dostatečně velký mozek, změnila je po svém, naučila je potápět se do hlubin a věnovala jim na památku věčné světýlko. Spekulace o mimozemském původu viru jsou na hovno, soudil Maych. Zvlášť když na mě kouká z očí momentální vládkyně Pevnosti, celej nadrženej k vyslání si vln k nejbližšímu perspektivnímu příjemci.

Ohlédl se po vojácích, kteří ho sem dovedli. Vyhýbají se jejím očím. Chudáci. Jestli má pravdu Dori, a oči v přenosu nehrají vůbec žádnou roli, jste v háji, hoši. Stejně jako já... Přestože mě Riz nenakazí, když si dám pozor.

Osaměli. Nalévala mu víno a vyptávala se. Občas ztratila nit... Maychu, ses beztak mrtvěj, tak do toho! Ted'! Zaklonit hlavu. Dlouhý pohled. Nejsem tak dobrej jako Dori, bez berliček to nesvedu... Chytit ji. A jako s luxiferem. Ničím tě, Riz.

Zaječela. Vymrštil paže. Sevřel jí ramena, až jí udělal modřiny. Na schodech zadupaly vojenské boty. Zadoufal, že ho nezastřelí dřív, než tu práci dokončí. Ne, nebyli tak rychlí. Odtrhli ho od chroptící ženy. Koutkem vědomí pochopil, že

někdo z nich akci úmyslně zdržuje. Někomu to došlo. Plukovník Choraf, pomyslel si matně. Nástupce... Zasmál se, když ucítil na spánku hlaveň pistole. Byl hotov. Nepatrně pokývl. Komu se kdy podařilo velet vlastní

popravě, hm?

* * *

Ráno věděla celá Pevnost, že Riz ochrnula, Generál je mrtev a velení převzal plukovník Choraf. Šuškal se, že po Pevnosti běhá pár nakažených a virojed, který selhal, byl zastřelen.

Dori se zíváním odešla na glaco. Skee se zavrtal pod pokrývkou. Měl volný den. Spát! Nemyslet! Zapomenout na smrtelné nebezpečí... Jeho síla a naděje odešly s Dori, zůstal v cele docela sám.

Jenomže toho dne nezbyl nikdo na filtry. Blior vrazil do cely bez zaklepání. „Tady jsi! Mazej na filtry, už čekají!“

„Kdo sedí na třetí severní nahoře?“ zeptal se ospale Skee.

„Nikdo,“ řekl Blior chmurně. „Hlídá to Dori.“

Skee se probudil. „To nemůžete! Nevydrží to! Už takhle jsme na hranici možností...“ Prudce se posadil, ale musel počkat, až se mu přestane motat hlava. „Jdu za ní!“

Blior si sevřel spánky. „Nebliň! Musíme to zastavit!“

„Co zastavit?“ Skee cítil, jak se mu od temene hlavy rozlévá chlad.

„Zemřelo osm lidí,“ řekl Blior. „Plukovník Choraf převzal vládu. To je stručnej přehled zpráv.“

„Díky,“ kývl Skee. „Co Riz?“

Blior se na něj podíval a rychle uhnul pohledem. Kdysi prý s ní něco měl. A ne na rozkaz. Krátce se zamyslel na téma Co na *něm viděla*? No, vlastně... Virojed Skee měl pod šedivými vlasy jeden z těch ostrých, nestárnoucích obličejů, pronikavé oči, a k tomu hranatou chlapeckou postavu. Potřeboval by přibrat. Není divu. Při tom, čím je krmíme... Je to hanba.

„Jenomže to ti dochází až teď,“ řekl Skee unaveně. „Tak co je s ní?“

„Je... Maych jí zničil mozek. Když likvidoval virus... Ty sis vysadil léky? Ze mi češ myšlenky, jako za starých časů?“

„Ty léky nás tlumí, pitomče!“ Skee zamával Bliorovi před očima sevřenou pěstí. „Teď si nemůžeme dovolit jet na poloviční výkon!“

Blior s úžasem zjistil, že toho drzého hajzla nedokáže zkopat, jak by zasloužil. Něco se změnilo a byla to sakra drsná změna.

„Bliore,“ pokračoval Skee. „Choraf vládne pevnosti mrtvých, chápeš?“

Vystrašený mladík v uniformě dozorce, která najednou jaksi ztratila smysl, těžce vzdychl. „Já nevím, Skee.“

„A chápeš, že nám musíte dát svobodu a zbraně?“

Blior si to představil. Zakroutil hlavou. „S tím nebudou naši souhlasit! Nikdy.“

„Leda až už bude pozdě,“ kývl Skee.

„Co můžeme dělat?“ zeptal se bezradně dozorce.

„Jít za Chorafem. Vytáhnout z vězení Sobina. Obnovit výzkum, kčertu! To je jediná šance a nikdy neexistovala jiná!“ Skee odstrčil dozorce, vstal a naházel na sebe šaty. „Běž, sakra!“

„A ty? Kam se chystáš?“

„Přece na filtry.“

„Sám?“

„Já trefím, blbečku!“

Blior s úsilím přeslechl poslední slovo. „A když se na tebe vrhnou?“

„Ukážu jim prstem na nakažený mezi nima.“ Skee měl zlé oči. Blior se vzdal a od klusal. A my s *nimi* zacházeli jako s hadrem na boty! Proč si to nechali líbit? Proč poslušně užívali drogy, které je oslabovaly? Zato teď... Co nevidět si ty lasery obstarají sami!

*

* *

Skee obešel všechny tři filtry, které byly toho dne v provozu. Nikoho z filtráků nenechal ani na okamžik na pochybách, kdo tady velí. Ode dneška se všechno změnilo, dal jim jasně najevo. Jediný muž dostal ten hloupý nápad vrhnout se na virojeda pěstmi. Narazil však na kostnaté předloktí a vzápětí se mu do žaludku zarylo stejně tvrdé koleno. Žaludku to dvakrát nesvědčilo. Filtrak se kroutil na podlaze, stenal a proklínal.

„Dělejte,“ řekl Skee chladně. „Musím zvládnout filtry, než někdo z našich u glaca padne!“ Jeho stručná řeč zapůsobila. Zopakoval ji i ve zbývajících filtrech, a ještě pro skupinu mladíků s obarvenými vlasy, Pracujících v chovatelství vepřů a rekonstruovaných ptáků dodo. Když mezi nimi prošel, neboť se uctivě rozestoupili, nemohli si vybavit, čím na ně tak zapůsobil. Skee by se mohl pochechtávat, *jen si vzpomeňte, kým jsme bývali a jak jste si nás vážili*. Ale nepochechtával se. Vůbec mu nebylo do smíchu. Báł se o Dori a o Bliora. Jak asi Chorafův plukovnícký mozek zareaguje na pravdu?

Proběhl kolem kompresorů, přídavného zařízení, umístěného v druhém patře pod *úrovní*. Netušil, k čemu slouží přídavné kompresory. Je to ta věc, které se říká umělé žábry? Kčertu, Sobinxifore, doufám, že žiješ a že ti tma ve vězení nevlezla na mozek. Bez tebe jsme nahaní!

„Nikdo z vás tady ničemu nerozumí,“ prohlásil v téže chvíli Sobinxifor. Potřeboval pomoc dvou mužů, aby se udržel na nohou, jazyk však měl hbitý jako dřív. „Pevnost zatím funguje. Výpadky elektřiny na perifériích ale svědčí o postupujícím opotřebení... Kdo teď tomu bordelu šéfuje?“

Plukovník Choraf polkl. „Můžu tě dát popravit,“ navrhl téměř nesměle.

„Nech mě hádat,“ odsekl Sobin. „Nákaza je uvnitř. Zdeci-movali jste telepaty. Už jich není dost... Mám pravdu?“

Nikdo mu neodpověděl. Sobin nebyl telepat, ale z mlčení vyčetl, co potřeboval. „Vraťte mi moje přístroje. Moji dílnu. Vyberu si pomocníky.“

*

* *

Dori praskala hlava. Tolik útoků za jednu směnu! Bude to pořád horší a horší? Dlouho už nevydržíme. Věděla, že kohosi odtáhli a na jeho místo zasedl kluk z druhé směny. Věděla, že za chvíli odtáhnou i ji, za nohy, po drsném betonu, a to se jí ještě nezahojily rány od minula, od té nešťastné oslavy. Ale možná to už ani nebude bolet.

Někdo přichází... Skee! Není sám. Počítala. Pět cizích lidí, mladých, vystrašených, a zatraceně nadaných. Neslyšela, co jim Skee povídá, byli daleko, ale z jeho mysli vytáhla dost podrobností, aby jí svítla naděje. Hned ji zahнала. Nadání mají, a čert ví, kde je Skee vyšťoural, ale jsou nezkušení a my už nemáme ani sílu učit je...

Skee nováčky, kteří se po Chorafově krátkém projevu na náměstí sami přihlásili, rozesadil k nejzkušenějším viro-jedům. „Vnímejte!“ přikázal jim.

Dori cítila, jak se blíží. On a ještě jeden. Otočila se. Chlapec měl narezlé vlasy a uniformu lovce. Vypadal vyděšeně a odhodlaně. Skee se usmál. „Vystřídáme tě. Odpočín si.“

Vstala. Dalo jí práci udržet rovno váhu. Zaostřila oči nejdřív na jeho tvář. *Byla na ní znát naděje, říkejte si co chcete.* Pak na předmět, který si nesl v podpaží. „Co to máš?“

„Chameiovu kroniku. Před chvílí jsem ji podle Sobinova návodu vykopal v rohu zelinářské zahrady. Pod okurkama.“

Sobin! To jsou mi věci! „Je zakázaná!“

„Už není.“ Skee se zasmál, zapadl do jejího křesla a pokynul zrzavému nováčkovi. „Tak, Hany, vis, co máš dělat?“

„Vnímat,“ usmál se chlapec. „Dělal jsem to i venku, v moři.“

„Proto tě nedostali.“ Skee zahlédl luxifera. „Hele!“ vyhrkl. „Ten je!“

Dokonale zapomněli na Dori i na knihu. Sevřela tu relikvii z dob, kdy svět byl ještě světem, a ne slanou, černou jámou zoufalství, a vydala se do své cely.

Matematika. Chemie. Vzorce, vzorce, vzorce. Některé povědomé (kdysi se nám dostalo privilegia sesbírat pár drobečku ze stolu vědy), jiné úplně cizí. Obrázky šroubovic DNA. Nákrety virů, těch známých, ale i úplně cizích, u jedněch jsou uvedena jména, další zůstávají v anonymitě. Lidský mozek, vyvedený v barvách, šipky, zabodávající se do zvlášť citlivých míst. Surovost. Mezi tím vším text. Myšlenky a nápady. Ty by svého původce spolehlivě zavedly do spárů psychiatrie, tedy v době, kdy ještě psychiatrie existovala, a to už je hodně dávno. Ovšem za časů starého Chámeia... Utíkal. Nikomu se nelíbilo, co se chystal podnikat s lidským mozkiem. Tady je barvitý popis míst, kde se skrýval. Hotely, motely, chaty přátel, skladiště, opuštěné byty v oblasti demolice. Měl jedinou podmínku. Zavedenou elektrinu. Bez ní nikdy dlouho nevydržel. A ona v té době byla skoro všude. A to také znamenalo připojení na Síť. Tak našel své sponzory. Hádejte koho. Uhodli jste. Armáda. Starý Chameio zasedl za otrávený stůl a dal se do práce. O rok později měl tu nejúžasnější laboratoř. A potom Chameio stvořil...

Dori odhodila knihu, jako by byla jedovatá. Sáhla po paměti do zásuvky s léky. Prohrábla zásoby. Pak šuplík zuřivě zaklapla. Ne, ne a ne! Žádné drogy! Chci mít čistou hlavu, protože teď se vypravím za Sobinem. Touhle dobou je už jistě ve své staré pracovně a bádá. Nevěděla, jak to ví. Asi jí tu informaci mimoděk předal Skee. Bývali si blízcí. Dokonce i téhle poslední noci... Stačilo málo, a všechno by začalo zase znovu. Začne to?

* * *

„Máš ponětí, čím ničíš virus?“ přivítal ji Sobin. Otevřela pusku údivem. Jeho strážci klímbali v koutech dílny. Někdo utřel prach na stolech, znovu instaloval počítače a měřicí techniku všeho druhu, někdo na vyhublé tělo starého vědce navlékl montérkovou kombinézu. Sobin se šoural po místnosti a tvářil se spokojeně.

„Ty si mě pamatuješ?“ zeptala se Dori opatrně.

„Poznám telepata. Musela jsi být kojenec, když mě... hm, uložili!“

„Tak mladá teda nejsem... Cos to povídal, vědce?“

„Čím ničíš virus?“ Jeho tvář se podobala přívětivé lebce.

„Nemám ponětí. Prostě... empiricky.“

„Vysíláš si vlny, děvenko. Jsi pěkná zrůdička. Dokážeš zformovat horší viry než sám Chameio.“

Dori si sedla. Židle zaskřípala. Voják na rozkládacím sedátku pod oknem otevřel jedno oko, zaznamenal virojedku a zase usnul. „Říkáš divný věci,“ řekla Dori. „Všecko obracíš naruby.“

„Brzy vám dají ty lasery, co si o ně říkal mladej Skee,“ prohlásil Sobin. „Je to humánní. A praktické.“

„Mladej Skee?“

„No. Tobě mladej nepripadá, co? Je z vás nejchytřejší, nikdy sis toho nevšimla?“ Upřela na starého vědce pohled. „Povídal jsi něco o virech.“

0 Chameiovi. Před chvílí jsem si přečetla, že Chameio stvořil nás!“

„Jo, to jo.“ Sobin vzdychl a napsal něco na klávesnici nejbližšího počítače. „Znal jsem ho. Byl fajn, když byl normální. Ale když to na něj přišlo...“

„Nemohl jsi ho znát,“ řekla Dori pevně. „Není ti sto dvacet.“

„Co ty vis. Hráli jsme si se vším možným. Hibernace, to je věc! *Není* mi sto dvacet. Ani Chameiovi nebylo osmdesát, když ho zabil vlastní vynález... Tolik jsme se chtěli dočkat potopy! A vidíš, podařilo se!“

„Ses cvok,“ vydechla.

„A ty zase obludka. Inteligentní, odolná, a taky smrtonosná, kdyby ti někdo vysvětlil co a jak. Ale třeba na to přijdeš sama. Ty, ten šikovnej mladej Skee, vy všichni jste potenciálně zhoubný bestie!“

„Tohle nemusím poslouchat!“ vyhrkla Dori. Tváře jíhořely a z očí šlehaly blesky.

„Bože, jak já bych si přál mít tady elektroencefalograf!“ zatoužil Sobin. „To, co právě teď provádějí tvoje spánkové laloky, to by u normálního člověka vyvolalo epileptický stav! A ten by trval až do úplného vyčerpání rezerv. Mozku, celého organismu. To bych chtěl vidět!“

Utekla z jeho dílny. Převrátila židli, vzbudila strážce, a bylo jí to jedno. Pryč od toho hnusu! Sobin je šílenec, Chameio byl šílenec, a kdo ví, třeba někde spí ve skleněné rakvi hluboko pod mořem, spí a na tváři mu pohrává úsměv.

* * *

Události dostávaly spád. U Pracujících sklářů osmileté dítě zastřelilo vlastní matku. „Dívalo se to na mě z její hlavy,“ hájil se chlapec, když do bytu vtrhli sousedé. „Chtělo mě to sežrat!“ Než dorazili vojáci, rozzuření skláři dítě roztrhali na kusy. „Byl to zasranej malej virojed,“ vysvětlil vojákům plukovníka Chora-fa urostlý sklář s rukama od krve. „Já jí říkal, ať ho neschovává!“

„Byla nakažená.“ Mezi vojáky se protlačil vysoký šedivý muž, sehnul se nad ženiným tělem a s ponurým výrazem pokývl. „Jo, ještě je to znát. Ten kluk možná zachránil život“

1 tobě, blbče!“

Vojáci si připravili zbraně, ale hlouček Pracujících se už stáhl zpátky, zadní řady se obrátily na klopýtavý útěk. Skee se ušklíbl. Skláři! Elita Pevnosti, obnovovatelé glacialitové stěny... Není to špatné, mít nad nimi moc! Ať jen si Dori brečí, že jsme zrůdy s deformovaným mozkem...

Sobinxifor stanovil bezpečnou vzdálenost od glaca, dozorcí ji odměřili a Skee pečlivě prověřil jednoduchou laťkovou konstrukci s napjatými lankami a varovnými nápisy. Chtěl si přizvat na pomoc Dori, ale ta se zavřela v

cele a trucovala. Teď si to mohla dovolit, virojedům ubylo povinností; už nemuseli dvacet čtyři hodin denně vysedávat u glaca. Procházeli jednotlivými patry Pevnosti a všechno se před nimi třásl. Na koho virojed ukázal prstem, tomu podepsal rozsudek smrti. A někteří své nečekané moci zneužívali k osobní pomstě. Ten dozorce, kterého dal spálit Nito, nebyl nakažen! Zato nedávno zmlátil Nita a jeho přítelkyni Karlínu, když je nachytil ve městě. Skee si sezval všechny virojedy, i nováčky, a vyprávěl jim o zneužití moci a že pomsta není totéž co spravedlnost, zkrátka, *nedělejte vy jim, za co jsme je tolik nenáviděli!*

„Nebude to k ničemu,“ řekla Dori. Po šesti hodinách, které Skeeovi připadaly jako celé týdny, vylezla z cely, poslechla si novinky a zapojila se do kontrol.

„To vím i bez tebe,“ zavrčel Skee. „Máš lepší nápad?“ „Nemám,“ zamumlala. „A přečti si Chameiovu kroniku, leží u mě na posteli.“

Potrásl hlavou. Tolik věcí se mu měnilo před očima, měl tolik starostí, a ještě se zabývat výplody šíleného mozku? „Až bude čas,“ zamítl její návrh.

„No, třeba by ses dověděl, jak nás Chameio udělal.“ Vytřeštil na ni oči. Vybavil si výraz Sobi nova starého obličej, když tu knihu bral do rukou. Zlomyslný! Potměšilý! Ošklivý... „Dori! Počkej! Pověz mi o tom!“ Ale Dori už zahýbala za roh Pekařské uličky.

* * *

Pevnost přišla o desetinu obyvatel a pořád se objevovali nově nakažení. Skee to nechápal. Ven, na stahování sítí, pouštěli jenom lovce, kteříbyli současně virojedy. Ani jedním ze tří filtrů neprošel žádný virus! Choraf zuřil a hrozil, že dá všechny virojedy popravít.

„Musí být nějaké latentní stadium, kdy je virus nezachytitelný,“ vykládal Skee Sobinovi. „Jinak si to neumím vysvětlit!“

Stařec se rezavě zasmál. „Chceš znát mou vizi budoucnosti?“

„No?“ Skee se pohodlně usadil na židli a upřel na něj pronikavý pohled. „Povídej!“

„Všichni v Pevnosti podlehnu nákaze. Zbudou jen viro-jedi. A ti se začnou zabíjet mezi sebou. Zůstanou jen nejsilnější; předpokládám, že to budeš ty a ta tvoje ubrečená děvenka, ona se nezdá, ale sílu má! A ti pak vyplují na tajné lodi na hladinu... Pamatuj si, že dekomprese musí trvat celé dny! Jo, loď je zakreslena v mém plánu Pevnosti. Tady na stěně... Vis, podle všeho bude hladina moře klesat. Změřím to, když mě doprovodíš k filtru. Spousta vrcholů hor už je nad vodou...“

„Co to blekotáš?“ Skee starcem zatřásl, ale okamžitě ho pustil. Nelíbil se mu ten pocit chrastících kostí. „Proč by měli zůstat jen virojedi? Proč by měli bojovat mezi sebou? Jak?“

Sobin zakroutil hlavou. „Nemyslel jsem, že jsi takovej pitomec, hochu. Luxifeři jsou prostě mutanti a tu divnou věc v mozku potřebují, aby si mohli svítit. Na princip se mě neptej, ten už nestačím objevit... Není to podstatný. Momentálně nákaza zvenčí nehrozí. Tahle smrt se vylíhla v mozku jednoho z vás. Někdo se od luxiferů poučil... Možná se chtěl mstít. Sokovi v lásce, šéfovi, co já vím...“

Skee zíral na pochechtávajícího se staříka a měl chuť ho zabít. Odrazovala ho jen snadnost, se kterou by se to dalo provést. „Takže luxifeři jsou prostě jenom zvědaví? Nedělají to schválně?“

„Glaco se leskne, za ním se míhají světýlka... Ty bys nebyl zvědavý?“

„Asi jo.“ Skee se podrbal ve vlasech.

„Nenávist je jenom lidská. Vaše. Nenávidíte kdekoho. A nejvíc Generála a jeho dceru. Ta Generálova demence... Tipuju, že ji dostal darem od tebe. Měl jsi k němu přístup, no ne? Nejsi vrah a umíš se ovládat, ale ne dost dobře. Tušil jsi to?“ Sobin se potměšile šklebil.

„Dábelsky, pomyslel si Skee. „A Riz?“ vydechl.

Sobin se na něj pozorně zahleděl. „Chlapče. Jen žádné sebevražedné nápady! Vsadím se, že jsi jeden z otců budoucího lidstva, ber to jako proroctví umírajícího muže, to má váhu!“ Vesele se uchichtl, jako by právě řekl vtip k popukání. „Riz jsi vložil do hlavy časovanou nálož. Jsi *dohřeji* Rozbuškou měla být nenávisť. Virojeda, pochopitelně. Ta dáma si brala do postele lovce, a mezi lovci bylo utajených telepatů víc, to už ostatně víš. A že se některých neptala na souhlas, to vis taky. I o poutech na pelesti...“

„Jak o nich víš ty?“ zeptal se Skee. „Sakra, mluv. Je mi na blití, potřebuju ven z tyhle díry!“

„Potřebuješ na čerstvý vzduch, ale to ještě chvíli potrvá,“ pokýval Sobin. „Ted’ mi pomoz vstát. Vem támhle tu bedýnku, jsou v ní měřáky. Dovedeš mě k filtru a změříme vnější tlak.“

„A z toho spočítáme, jak vysoko je hladina?“

„Přesně.“ Sobin si zamnul vyschlé dlaně. „Na virojeda ti to docela zapaluje. Ty snad zvládneš i tu ponorku... No, beztak je tam návod. Pro blbý.“

* * *

„Máme nad hlavama jeden a půl kilometru vody,“ řekl Skee. „Místo tří až čtyř původních. Proto kompresory snížily výkon. A my se divili, proč ještě žijeme... Generál umístil Pevnost do hor. Když se dostaneme na hladinu, uvidíme na obzoru skály. Vrcholky... Dokážeš si to představit?“

Dori se k němu při tulila. Nebyla v tom ani špetka erotiky. Jenom zoufalství a potřeba sdílet samotu a... provinění. „Neumím si představit, že bych někoho zabila!“

„Tys určitě nikoho nezabila,“ prohlásil s přesvědčením. „Ty ne!“

Trpce se zasmála. „Poslouchej, a to my taky vysíláme si vlny?“

„Jistě. Začali jsme s tím při obraně... Tvůj mozek, přijímač, se naučil vysílat... Chameio byl parádní maniak. Když si představím, že nás udělal!“

„Sobin je taky maniak,“ řekla. „Byli kámoši. Těšili se na potopu světa! Hibernovali se, aby se jí dožili...“

„Sobin šel ještě dál.“ Skee zkřivil rty do symbolického odplivnutí. „Nechal se hibernovat tady. V Pevnosti. Měl to domluvený s Generálem. Chtěl se dožít úplného konce. Posledního zápasu, tak tomu říkal. Jenomže nepočítal se mnou a s tím, že ho vzbudím předčasně.“

„Počkej, Sobin je mrtvěj?“

„Následky opakovaně zmrazení, aspoň tak to vysvětloval... Věděl, do čeho jde. Zvědavost! To je síla! Držel jsem ho za ruku. Koneckonců byl člověk, i když hodně šilenej. Dokud mu stačil dech, vykládal mi, jak si představuje další vývoj lidstva...“

„Takový nápady, jako měl on, o ty není co stát!“ vyhrkla Dori. „Radši si nechám narůst srst a budu bydlet v jeskyni!“

Neposlouchal ji. *Chci tě*, vyslovil v duchu zřetelně. *Pořád ještě ti vadí jedna blbá kuchařka ?*

Byla tak blízko, že nějaké formální odmítání nemělo smysl. *Ted už přece nejsem míň než kuchařka, nebo jo?*

* * *

Nejvíce práce měli hrobníci. Jejich zaměstnání nikdy nebyvalo na plný úvazek, většinou se živili pěstováním

brambor, řas nebo žampionů, tak nějak to šlo s pohřbíváním a popelem dobře dohromady. Teď jejich pece jely na nejvyšší výkon, popel přestal být cenným hnojivem a stal se odpadem, a leckterá zelinářská zahrádka trpěla nedostatkem péče.

Dori ani Skee nikoho ze svých lidí nepřistihli při činu, ale proti virojedům svědčila skutečnost, že přežívali. Zato Pracujících, včetně dozorců a vojáků, ubývalo.

Skee se podle Sobinova plánu prodral úzkými tunely *umělých zaber*, protáhl se kolem zlobně hučících kompresorů nultého patra, mezi rozžhavenými rourami centrálního vytá-

pění, a nakonec tajnými dvířky, reagujícími na si vlny, konkrétně na první sekvenci zralého viru. Našel všechno na svém místě. Uzávěr doku, ovládaný zevnitř z lodi. Manuál řízení. Program pomalé dekomprese. A lůžka pro deset osob. Plus dvě havarijní navíc. Dvanáct lidí! Strávil asi hodinu ve velitelském křesle, svíraje si spánky a pokoušeje se vybrat dvanáct lidí z těch stovek obyvatel Pevnosti. Ne, to nedokážu! Zbaběle uprchl, všechno za sebou pozavíral.

„Musíme počkat, až nás ubude,“ řekla Dori, upírajíc pohled ke stropu cely. „Zatím se schováme. Nenechám se zatáhnout do bojů mezi virojedy!“

„Už to začalo?“ Najednou mu vyschlo v krku a cítil se ještě hůř, než když seděl v té lodi a vybíral kandidáty na přežití.

„Jo.“ Ošila se, nechtělo se jí o tom mluvit. „Nito... Myslím, že se mě pokoušel zabít. A víš, Sobin snad měl pravdu. Bylo to jiné než bojovat s luxiferem. Horší.“

„Zabilas ho?“

„Ne!“ Schoulila se na lůžku. V koutku. Chráněná před světem... „Toho blbce vůbec nenapadlo, že bych mohla být silnější. Začal zvracet... Utekla jsem. Už víš, proč se musíme schovat?“

„Jo. Ale kam?“

„Nedávno jsem viděla takovou chajdu v zelinářské zahradě. Ta Pracující je mrtvá. Našla jsem ji už ochrnutou... Měla tam i brambory. A plot kolem. Za tmy můžeme opatrně pracovat na zahradě...“

„Jestli teď Choraf nenařídí věčný den,“ zachmuřil se Skee. „Na jeho místě bych to udělal.“

Plukovník Choraf ten nápad dostal o pár dní později. To už měla Dori ve sklepě opuštěného domečku spoustu zásob a Skee zase položeny trubky, jimiž mohl zahradu zalévat, aniž by vycházel z domku. Pece hrobníků jely naplno. Počet obyvatel klesl na polovinu, zastoupení virojedů se odhadovalo na čtyřicet procent. Teď už to muselo dojít každému.

Skee zabil vojáka, který jim loupil na zahradě a pokusil se vyrazit dveře domku. Nepoužil žádný virus, ale nůž na kedlubny. Byl to kvalitní nástroj. Mrtvolu odtáhl za křoví do vedlejší zahrady a spálil domácím bateriovým hořákem s odstraněnými pojistkami. Potom se přes hodinu nekontrolovatelně třásl. Opravdu nebyl žádný vrah.

Nito se dostal až k plukovníku Chorafovi, zanechávaje za sebou mrtvé, ochrnuté nebo postižené křečemi. Zastavila ho rána z pistole mezi oči. Spálili ho plamenometem, na dálku; všichni se báli jeho mozku, i když byl už po smrti. Vojáci vyšli do ulic, byla vyhlášena kontumace virojedů. Potom si Choraf prostudoval Sobinův plán Pevnosti a objevil na něm ponorku. Napadlo ho, že by si měl přečíst Chameiovu kroniku, ale ta nebyla k nalezení. Plukovník Choraf se nastěhoval do Sobinovy dílny a začal systematicky prohledávat jeho zápisky. Dověděl se věci, že mu hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. A v ulicích mezitím zuřila válka.

* * *

Muži plukovníka Chorafa vtrhli do domku o půlnoci. Dori otevřela oči a zalitovala, že se vůbec probudila.

Vypadali hrozivě, a taky zoufale. Nejhorší kombinace. Vytáhli ji z postele. Skee už stál u stěny a hrbil se; ložnička měla nízký strop.

„Tak,“ řekl Choraf spokojeně. „Tušil jsem, že budeš někde zašitej, Skee! Převrátili jsme město naruby! Co sis myslel, ty hajzle, že si odejdeš a nás necháš chciťnout?“

Skee nechápavě zavrtěl hlavou. „Jak, *odejdu*? Co je to za voloviny? Hele, plukovníku, já nikoho nezabíjím, Dori taky ne... Schováváme se právě proto, že nechceme zabíjet, jasný?“ Choraf ho s rozmachem udeřil do tváře. „Kdo seděl u toho cvoka Sobina a držel ho za ručičku? No! Co jsi z něho vytáhnul, ty ksindle? Hodně, co?“ Promnul si prsty. Bolely ho klouby.

Skee si setřel předloktím krev. „Jedno chmurný proroctví. To mi prozradil. Byl cvok, to jo.“ Díval se na Chorafa. Co všechno ví?

„Zavažtejmoči!“ vy křikl plukovník téměř hystericky. „Ty holce taky! Hned!“

Dori se div nezachechtala. Oči! To jim teda pomůže! Hlupáci! Když jí zavázali oči, zbystřila sluch. A další smysly. Skee byl potichu, ani nevyjekl, ale rány stejně slyšela. A temný úder pokaždé, když ho srazili k zemi. Pak řekl Choraf udýchaně: „Do hajzlu! Ty nebudeš mluvit?“

„N-ne,“ zamumlal Skee. „Di se vycpat!“

„No dobře,“ zavrčel Choraf. „Vemte tu holku!“

Sevrěli ji prackami s tuhými, špičatými prsty. Jako by na nich měli drápy. Mutanti, napadlo ji. Vlastní nenávisť ji zaskočila. Nevěděla, jak moc dokáže nenávidět. Skee opatrně zkusil její vědomí. Rázem ji zaplavila bolest, kterou před ní neuměl utajit. Otrásla se. *Se mnou se zatím nic neděje*, uklidnila ho.

„Potřebuju se dostat k ty zasraný ponorce!“ zařval plukovník Choraf. „Otevřít jedny zasraný dveře, rozumíš! Já vím, že to heslo znáš!“

„Máme ji zmlátit, plukovníku?“ zeptal se bezbarvý, lhostejný hlas. Dori bezděčně nakoukla do jeho mozku. Sliz. Fuj, tam by se dařilo virům!

„Hoď ji na podlahu,“ odpověděl Choraf. „Nebo na postel, to bude pohodlnější...“ Pokusil se odhadnout, jak se Skee tváří. „Nemysli, že to skončí touhle něžňoučkou hrou,“ prohlásil důrazně. „Zabijeme ji. Pomalu, ale jistě.“

Dori se v tu chvíli leknutím div nezastavilo srdce. Skee jí zmizel. Co to dělá? Ach, kruci! Věděla, co provádí! Ukládá Chorafovi do hlavy smrt. To já mu kdysi řekla, že to nesouvisí s očima. Já ho to kdysi naučila!

Povalili ji na lůžko, silné prsty jí stiskly hrdlo. Jako v mlze si uvědomila, že Skee je se svou prací hotov a znovu se soustředil na ni. A poznal, co se děje.

„Nechtě ji!“ vykřikl. Tentokrát mluvil velmi zřetelně. „Žádný heslo! Ten poklop reaguje na si vlny. Otevřu vám ho!“

Zdálo se mi to nebo ne, přemítala. Opravdu byl tak *zoufalý*? Kvůli mně? Opravdu zahodí naději pro dvanáct lidí, aby zachránil mě? Jako bych se napila airenu a polkla dávku drog. Mám halucinace? Jsme kamarádi a trochu milenci, ale o lásce nebyla řeč!

„Sundej mi ten hadr, obleču se,“ pokračoval Skee, obraceje se na Chorafa.

Plukovník váhal. Měl strach a byl ho plný, uvnitř se trásl a přeléval jako měňavka. „Slib mi, že...“ začal.

„Nic ti neudělám, slibuju,“ přerušil ho Skee. Protože jsi to už *udělal*, pomyslela si Dori.

Látka šustila, Skee se překotně oblékal. Dori sáhla na pásku na očích, ale někdo jí chytil ruku. „Až vypadnem!“

* * *

Choraf to nemohl pochopit. Kdo kčertu vyrobil tuhle prokletou pevnost? Jak je možné, že heslo dostane do ruky nějaký virojed? Generál se musel zbláznit, už tehdy, když řídil pomalé potápění glacialitové bubliny na mořské dno. Nebo ho neřídil on? Kdo to byl? Někdo z vědců, spřažených s virojedy? Sobinxifor, ten potměšilej mizera? Tenhle Skee si prostě přijde, *zadívá* se na plát kovu, co nemá zámek, a ocel podložená nějakým tím keramickým svinstvem poslušně odjede stranou! Do háje!

„Můžete,“ řekl Skee. Popotáhl. Špatně se mu dýchalo, měl oteklý nos, naražená žebra a kdovíco ještě. A měl Chorafových chlapů po krk. Dva tucty vyvolených... Budete tam pěkně namačkaní!

„Běž první,“ sykl Choraf. „Nemám zájem o podrazy.“

„Žádněj podraz v tom není!“

„Nevěřím. Všechno mi předvedeš!“

Skee se s tichým hekáním spustil do otvoru. Zavedl je k ponorce, otevřel a vstoupil první. Ukázal Chorafovi návod koviádání. „A můžeš vyrazit. Bez tebe bude v Pevnosti jediné lip!“

Choraf se rozmáchl, ale Skee nečekal a uhnul. Odkopl muže, který se na něj sápal zezadu. Mířil dost přesně. Než stačili zareagovat ostatní Chorafovi vojáci, byl na schůdcích. Zaznamenal jejich myšlenky - byly velmi hlasité. Střílení, jo? Hrál po nejbližším vojákovi, chytil ho tím správným hmatem, který láme vaz (aspoň něco ho Generál naučil, v těch dobách, kdy se zdálo, že Riz bude zase normální a konečně se usadí s jedním chlapem!), a držel ho před sebou jako štít. Rychle lezl nahoru, musel to stačit, než ho obejdou, ten voják ho zatraceně tížil a táhl k zemi a zdálo se, že už mu docházejí síly. Být o deset let mladší, přál si skromně, ale nebyl nikdo, kdo by takováhle přání plnil. Voják, který Skeea obešel, neuměl mířit. Trefil do nohy jeho rukojmí, muž zařval a škulb sebou, Skee ho leknutím pustil a vyletěl po zbylých třech schodech jako špunt z flašky sektu. Pádil úzkou chodbičkou a jeho strach fungoval jako reaktivní pohon. Zase někdo vystřelil, záblesk a horko u ucha, náraz ticha po kvílivém třesku kombinované zbraně.

„Prostřílíte si díru v lodi!“ křikl Skee. Zbytek dechu věnoval na poslední dva skoky. Dveře. Zavřít. Kdybyste radši už vypadli z Pevnosti! Navždycky!

V boku ho páliło, v očích měl mlhu a v té mlze se rychle stmívalo. 11 tam za ním bojovali s uzávěrem, mlátili do kovu a jejich vztek cítil i na tu dálku a skrz vrstvu oceli a keramiky. Upadl, silou vůle se vyhrabal na nohy a potácel se dal, k těm točitým schůdkům... Bylo mu, jako když se člověk napije airenu a dá si poradnou dávku drogy, co ji oni vydávají za léky... Nahoru, musím, jenomže mi chybí vzduch, co když už našli ovládnutí propusti, to je ovšem smůla, malér... Nepřičetně se zachechtal. Není to k smíchu? Stejně mě čeká smrt, nahoře nebo dole!

Klesl na kolena a lezl po čtyřech. Zaslechl zarezlý, *vrzavý* zvuk. Otevřeli! Zvedl se, pokoušeje se udržet rovnováhu, aspoň přibližně, aby dopadl na schody. Jo. A lezem! Otvor nad ním se vzdaloval, místo aby se blížil. A už zase střílejí, pomyslel si znechuceně. Mít tak zbraň... Netrefil bych, dokončil ironicky někdo cizí v jeho hlavě.

Ožehl ho plamen a současně se shora natáhla ruka. A druhá. Přitáhl se, skoro svou křehkou oporu strhl dolů, ale za něco se tam zapřela. Kromě toho měla taky vůli, a jakou! To pomáhalo. Víc než ruce.

Byl nahoře. Poklopem prolétl paprsek a zavrtal se do stropní příčky. Poklop se zasunul. Skee ležel na zemi, poslouchal, jak zdola do kovu narážejí střely, a hloupě se usmíval, nebo si aspoň myslel, že se usmívá. Dori ho objala. „Můžeš jít?“ zeptala se věčně, ačkoli se jí hrozně chtělo brečet, a třeba i nahlas...

„Za chvíličku,“ zachrčel. „Proč...“

„Spěcháme. Je válka,“ řekla.

„Máš sílu zabít. A rychle.“ Mluvil chraptivě a s bolestnou námahou při každém nádechu.

„Ne, já nebudu.“

Kdo tady vedl řeči o mučednících, hm, myslel si, ale chránil se před ní prozradit. No jo, tak teda vstávat! Půjde to. Musí to jít. Jsme věžňové Pevnosti, ale zloděje Chorafa nečeká nic lepšího než smrt Aktivace nenávisti... Jak jsem něco takového mohl udělat? Kdo mi napovídal? Nenávisti bude vždycky dost. V malé přeplněné ponorce dvojnásob. Nevydržíš dlouho, plukovníku!

„Máš z toho radost?“ zeptala se tiše Dori. Teprve pak si uvědomil, že poslouchala.

* * *

V dolních patrech nenarazili na živou duši. Postupovali pomalu, Skee co chvíli odpočíval. Už nejsem nejmladší, přemítal, musím šetřit síly na městská patra. Tady nás děsí jenom dýchavičný, namáhavý chod kompresorů a umělých zaber. Jak dlouho ještě? Pokud se nepozabíme sami, zabije nás první vážná porucha přístrojů. Ztracený Sobin! *Zatracená* hibernace, proč do toho šel, když věděl, že mu to zničí srdce a cévy?

Městská patra. Víc světla, žádný strašidelný hukot. Zeleň, z větší části umělá, zaprášená. Prach. První známka poruchy. Co bude dál, horko k uvaření, nebo zima a mráz?

Ulicí se potácí dvojice mužů, ale nejsou opilí, jsou nemocní. Dori jim věnuje letmý pohled. Vyjekne. Pustí jeho ruku... Skee se octl na kolenou, ale i tak stačil zachytit zdivočelý virus a uvěznit ho v pohasínajícím vědomí nositele. Pak

ho zničil. V téhle fázi to bylo rychlé. Dori si mezitím poradila s druhým. „Jsou mrtví,“ řekla. Klesla do prachu. Skee se k ní doplazil. Potřeboval se jí držet. „Asi o hodinu dřív, než by je zabila nemoc,“ upřesnil.

„Jo,“ kývla Dori. „Můžeš?“

„Zkusím.“ Věděl, že s její pomocí dokáže chodit, a kdovíco ještě.

Než se dostali do svého domku se zahrádkou, zažili podobných setkání několik. Copak už nezůstal nikdo zdravý?

Potom potkali Karlínu, půl bloku od domova. Motala se, ale nemocná nebyla. Jenom se někde důkladně opila a zfeto-vala. „Hele!“ zahalekala rozjařeně. „Podť se bít! Souboj! Cha, já už jich zabila stovky! Stovky!“

Sumíruje si ho v hlavě, ale moc jito nejde, řekl Skee.

Pozor, *má v tom praxi*, upozornila ho Dori. I ta myšlenka bez přízvuku a zbavená doprovodu skutečného hlasu zazněla trpce. A teď... *Sakra!*

Dori odstrčila Skee za sebe. Svalil se na dlaždice pokryté špínou a mastným prachem. Ani se nestačil urazit, protože začal souboj, o kterém Karlina mluvila.

„Dívej se na mě!“ rozčilovala se Karlina. „Ty jedna mrcho zbabělá, koukej se mi do očí!“

A na co? Dori se neobtěžovala mluvením. Pracovala na destrukci viru, jako by seděla u glaca a pátrala v mozku hlubinného netvora.

Skee poznal, kdy virus zničila. Karlina zaječela s vteřinovým *zpožděním*. Byla vážně mimo. Jenomže... Dělá si nově, ta kráva pitomá! „Dej pokoj, Karli,“ vykřikl. „Copak nás neznáš?“

„Drž hubu,“ sykla, upírajíc na něj krví podlité oči. „Tohle je dámskej souboj! S tebou si to vyřídím pak!“

Di do háje, řekla Dori unaveně a udeřila. Zachytila úplný začátek formace viru. Rozbila ho. A nezastavila se. Karlina měla najednou ve tváři velmi překvapený výraz. Chtěla něco říct, ale slova odplouvala mimo její dosah. Myšlenky taky. Přihlouple se zaculila a obrátila se, potácela se ulicí, vzdalovala se, až zmizela za rohem.

„Zombie,“ zašeptal Skee.

Dori pokrčila rameny. „Jsem na dně, Skee. Ať se mi každéj radši vyhne. Kdo tě ohrozí, odskáče to, fakt.“

Vyhrabal se na nohy, těžce jí položil ruku na rameno. „Tak pojď domů.“

* * *

Skee se dva dny cítil tak mizerně, že nevystřčil nos z ložnice. Dori se vypravila na výzvědy a vrátila se zachmuřená a odmítala komunikovat. Musela zabít dost lidí, usoudil. Nevypτάval se. Zmínil se o jídle, to bylo bezpečné. Dori kývla a šla do sklepa pro pár brambor. Donesla i zaprášenou láhev vína. „Jsou zastrčený ve zdi. Dobrej úkryt, vedle trubek klimatizace,“ řekla. Obratně láhev otevřela a zhluboka se napila.

Takže k obědu máme víno, povzdechl si Skee. Nic nenamítal. O něco později se došoural k mikrovlnce a uvařil brambory s pórkem. Po krátké úvaze rozdělil jídlo na dva díly, najedl se a Dori nechal spát. Schoulil se na posteli, zády k ní. Hlavou se mu honily neradostné představy. Buďto nás někdo zabije, nebo přežijeme, vybojujeme stovky soubojů, zvítězíme v nich a budeme sami, dva lidé v obrovské opuštěné Pevnosti...

Někdo zaklepal na venkovní dveře. Skee se opatrně rozhybal, pomalu se zvedl a šel do předsíně.

„To jsem já, Hany,“ volal potichu ten za dveřmi.

Skee se soustředil. „Jestli zaútočíš, zabiju tě,“ řekl. „Jsem lepší.“

„Jasně. Nepatřím k nim!“ Hlas zvenku zněl unaveně a nešťastně.

Skee otevřel. *Zrzavý Hany* měl stejně modré a čisté oči jako dřív a čisto měl i v hlavě. Skee si vydechl. „Pojď dál.“ „Vypadáš hrozně,“ vyhrkl bývalý lovec.

„Jo. Chorafovi hoši chtěli za každou cenu ven.“

„Cože! Jak ven?“

„Ponorkou.“

„A... dokázali to?“

„Otevřel jsem jim cestičku,“ řekl Skee. „Nekoukej se tak. Musel jsem.“

„Ale... Co budou dělat? V ponorce?“

„Hladina klesá,“ vysvětlil mu Skee. „Sobin to měřil. Od Události klesla o patnáct set metrů.“

„No, to je dost,“ usmál se Hany.

Narodil se později, uvědomil si Skee. Jeho už neučili zeměpis. Neříkali mu, že potopa nemusí být nutně navěky. „Hele, spousta hor už čouhá nad vodu,“ řekl. Těžce dosedl na rohovou lavici. Mladík zůstal stát. Bylo vidět, jak usilovně přemýšlí a pokouší se představit si hladinu. Povrch Země, který ho až dosud vůbec nezajímal.

„No páni,“ vyjádřil se po chvíli. „Kdybysme vyšli z filtru v oblecích a šli pořád do kopce...“

„Hm,“ broukl Skee. „Co zásoba vzduchu?“

„To by se dalo vyřešit,“ ujistil ho zrzek. „Vím o skladišti kontejnerů. Jsou děsně natlakovaný, jeden by zaplnil celou Pevnost...“

„Jenom jestli se seženou patřičný ventily,“ zapochyboval Skee. „Aby tě první nadechnutí neroztrhlo. Nebo tak něco.“

„Máma s nima umí dělat,“ řekl Hany. „Má na to nějaký kurz.“

„Tvoje máma... je taky virojed?“

„No... Není. Schovává se doma. Vlastně jsem šel shánět zbraně. To víš, vojáci střílejí a naši vysílají si vlny jako najatý...“ Pokrčil rameny. „Jenže jsem zahlídl Dori. Tak jsem si řekl, že nebudeš daleko...“

Skee se skoro usmál, ale zárodek úsměvu vzápětí odumřel. „Hele. Kolik máme v Pevnosti loveckých obleků?“

Hany zamrkal. Potom sklopil oči. „A sakra.“

* * *

Několik desítek k smrti utahaných lidí se sešlo v sále Generálova sídla. Skee se pohodlně rozvalil v Generálově křesle. Rozhlížel se. Nikdo proti jeho velení nic nenamítal.

Dori stála vedle křesla a tvářila se jako vtělená Spravedlnost. Všichni přítomní věřili, že dokáže odhadnout úmysly kohokoli z nich. V posledních dnech a týdnech se o jejích schopnostech mohli mnohokrát přesvědčit. Hany si přitáhl židli blíž. Blior v uniformě s odstraněným označením dozorce postával na krok od Skee, paže zkřížené na prsou, ověšený zbraněmi. „Doufám, že je nebudu potřebovat,“ řekl Skeeovi a Dori před zahájením shromáždění. „Ale jeden neví.“

Rikola, jedna z virojedů, kteří nepropadli nenávisti a vraždění, zavřela dveře sálu. *Jsme všichni*, sdělila těm, kdo ji slyšeli.

Skee se zvedl z křesla. „Zdá se, že tady jsou všichni, kdo tu chtějí být. Předpokládám, že o moc víc lidí už v Pevnosti nezbylo. Sídlo Generála jsme prohledali. Žádní vojáci, žádné služebnictvo.“ Nadechl se. „Takže. Je nás jenom pár a máme válčení plný zuby. Chceme žít v míru. Beztak máme dost starostí. S přežitím. S úplně obyčejným přežitím.“ Pokynul, v první řadě se zvedla štíhlá žena s narudlými vlasy.

Hanyho matka Megy, jedna z tajných Organizátorů pro havarijní případy. Stručně popsala systémy zajišťující životní prostředí Pevnosti a jejich současný stav. Vzduch, teplota, výživa, odpady... Údržba glacialitu... Uvedla možnosti úprav a oprav. Mnoho jich nebylo. Odborníci byli vesměs po smrti - většinou už před vzpourou virojedů, v době, kdy Generál postupně ztrácel rozum - a nikdo je nenahradí. Návodů máme. S něčím si poradíme, ale ne se vším. Můžeme vydržet dost dlouho, ale pohodlíčko to nebude...

Lidé pozorně poslouchali. Nevydělala je. Už dávno počítali s nejhorším.

Slova se ujala Dori. „Bezpečná vzdálenost, chránící před přenosem viru, je asi pět metrů,“ prohlásila bez okolků. „Původních virojedů moc nezbylo. Většina z nich podlehla tomu šílenství pomsty a soubojů... No, ale najdou se mezi vámi jedinci s latentními schopnostmi. Zkrátka, pokud si nevěříte, nepřibližujte se k sobě víc než na pět metrů, rozumíte?“ Nezmínila se, že před ní pitomých pět metrů rozhodně nikoho neochrání. To nepotřebují vědět.

„Všechny zbraně, co jsme našli, jsou uloženy na bezpečném místě,“ ozval se Blior. „Pokud o nějakých víte, odevzdejte je, neboje nechtě kde jsou a nepoužívejte je! Stačí málo a vezeme se zase z kopce!“

„Děkuji všem řečníkům,“ prohlásil vážně Skee. „Zatím jste slyšeli samý chmurný prognózy... Teď vám něco povím o naději. Voda klesá. Dost rychle, i když ne pro nás, co už nejsme nejmladší. Ale naše děti se možná dožijou chvíle, kdy se tahle skleněná bublina vynoří nad hladinu.“ Umlkl. Nastalo užaslé ticho. Nějaká žena

vzlykla. Pár Udí se rozplakalo, jako by to byl tajný signál.

Potom se ozval skřípavý, nepříjemný hlas. „Zaslechl jsem něco o tom, že máme ještě jiné možnosti. Lovecké obleky. Dalo by se v nich dojít nahoru. Do hor, které už jsou nad vodou!“

„Postavte se, ať na vás vidím!“ vyzval ho Skee.

Muž vstal. Byl vysoký, rozložitý a ježatý. „Chos, sklář,“ představil se s úšklebkem. „Poslední sklář, vážení virojedí!“

„Svoje nápady a námitky může vyslovit každý, nejenom vážený sklář,“ řekla tiše Dori. „Víš, kolik je obleků? Třicet. A kolik je nás všech dohromady? Sto čtyřicet šest. Tak.“ *Glaco vydrží víc než my, idiote*, sdělila mu soukromě. Jen jemu. *Máme informace od Sobina, tak z nás nedělej blbečky!* Nikdo netušil, proč sklář najednou zbledl.

„Jestli teď někoho z vás napadlo, že jsme tu pitomou válku zarazili moc brzo, tak ať si laskavě uvědomí, že bude první na řadě,“ pravil Skee důrazně. „Pokud někdo přijde na to, jak obleky použít a v pořádku vrátit do Pevnosti, ať to řekne.“

Vzadu se postavil hubený mladík. „Hele, ty jsi teď náš vládce?“

„Nikdo jinej o to nestál,“ odpověděl Skee. „My, co nás vidíš tady vpředu, jsme se jmenovali Organizátory. Z těch původních totiž zůstala jenom Megy. Budeme žít a pracovat tady v sídle vládce a sem za náma můžete přijít. S čímkoli.“

„Až do vzdálenosti pěti metrů,“ neodpustil si mladík.

* * *

Uplynulo několik těžkých měsíců. Obyvatelé Pevnosti se učili šetřit. Až na jediné patro na úrovni Sídla zavládla všude tma. Megy se podařilo odpojit vytápění neobývaných pater a zachovat stálou teplotu glacialové stěny. Skupina jejích

mladých pomocníků vedená Haným pracovala na nouzových uzávěrech mezi patry a zdálo se, že vnikla do podstaty systému. Ze šesti filtrů zůstal v provozu jediný a všech pět lovců obsluhujících síť prodělalo výcvik, který jim umožnil chránit se před útoky luxiferů. Několik dobrovolníků studovalo plány Pevnosti, její složité životní a ochranné systémy. S jídlem se zacházelo nanejvýš hospodárně, Rikola v čele oddílu větších dětí v lehkých ochranných oblecích prohledávala sklady i sklepy v uzavřených patrech, aby nic z utajených zdrojů nepřišlo nazmar. Přesto obyvatel Pevnosti neubýlo, naopak, narodilo se několik dětí.

A pak měl Skee ten sen. Bublina Pevnosti se volně vznášela ve vodě. Voda, nikde nekončící, bez dna a bez hladiny... Vznášení, pocit lehkosti, netušíš nic o směrech ani gravitaci... Otevřel oči, rozhlédl se. Seděl v měkkém křesle před blikajícími světélky na neznámém ovládacím panelu v úplně neznámé místnosti. Neměl ponětí, jak se sem dostal, zato jeho prsty věděly, co mají na pultu stisknout, čím pohnout a co odjíst... Odjíst. Něco jsem odjístil, aby se Pevnost mohla vznést. Zapnul jsem motory. Motory? Vtom ucítil jejich vibrace, chvění hluboko pod sebou. Krátce zabraly a znovu utichly. Věděl, že Pevnost stoupá. Nad pultem se rozsvítila obrazovka. Spatřil hladinu s odrazy slunce. Vykřikl a křičel ještě chvíli po tom, co s ním Dori důkladně zatřepala.

Seděli na umělé kožešině v Generálově ložnici, zabalení do pokrývek, mezi sebou láhev vína a dvě křivé, bublinaté skleničky.

„Sobin se tak divně tvářil, když mi vykládal, že my dva nejspíš přežijeme,“ řekl Skee.

„Myslíš jako že to máš v programu?“ ozvala se Dori. „Že jsi ten vyvolený, kdo vysvobodí Pevnost z temných hlubin a dovede svůj lid ke slunci, do hor, vstříc šťastné budoucnosti nebo tak nějak?“

„No,“ přikývl bezmocně. „Napadlo mě to. Ale byl to jenom sen.“

„Jenomže nevíš, kde je ta místnost,“ řekla.

„Hm. Vis, tuhle Pevnost přece museli nějak dostat na dno. Na místo, které vybrali...“

„Myslela jsem, že postavili Pevnost, a pak ji zaplavila voda.“ Dori se zamračila. „Ale... asi máš pravdu! Lidi přece *nevěřili*, že k potopě opravdu dojde! Tak nás to učili v dějepise.“

Skee si představil vysoké hory s rozeklanými vrcholky, jaké znal jen z obrázků a filmů. Na horské plošině stojí Generál, mladý a vzpřímený, obklopen vědci a techniky. V pozadí je vidět rozestavěná Pevnost. V montovaném baráku nebo v maringotce sedí u rádia chlap, jehož povinností je každou hodinu hlásit stav vody. Po cestě stoupají džípy, sténající pod nákladem lidí a jejich majetku, přístrojů a zásob, Generál vítá vyvolené, ty, kdo mu věří (z dvaceti procent telepaty!), a ukazuje jim svou archu. Jeho pomocníci přidělují práci. Je jí dost pro všechny...

Voda stoupá a Pevnost je už hotová, pokračovala Dori. Obrovské tahače ji vlečou na mocném podvozku na připravené molo. Zuří bouře, šlehají blesky, moře se zmitá, vzdou-vajíse vysoké vlny... V hloubce bude klid. Bezpečí.

„Opravdu myslíš, že nahoře to bylo tak nebezpečné?“ zamyslel se Skee.

Dori pokrčila rameny. „Byla to přece pořádná katastrofa! Hele, jestli někdo někde v horách, třeba v Himalájích, přežil, můžeme se ho zeptat.“

„Takže ty mi věříš?“

„Musíme najít tu místnost. Velín.“ * * *

Ráno je probudilo zvláštní zachvění. Než se Skee probral k plnému vědomí, nastal znovu klid, ale Dori se na něj dívala a bylo jasné, že to cítila také. „Tohle nebyl sen,“ zamumlal.

Dori vyskočila a přehodila si přes ramena dlouhou košili, o kterou se obvykle po ránu tahali. „Jdeme k vodotrysku!“

Ohlédl se po nějakém vhodném kusu oděvu, ale všechno bylo ve skříni a Dori už byla u dveří, tak si jenom strčil do pusy půlku mátové žvýkácí tyčinky a vyrazil za ní. V tílku a krátkých kalhotách od pyžama.

Nádvoříčko u vodotrysku, který už dávno dali zastavit kvůli šetření vodou, se poslední dobou stalo oblíbeným poradním místem náhradních Organizátorů. Hany tam nanosil plastová křesílka, statečně simulující rákos, Megy zase stolek na nápoje.

Ted' se žádné nápoje nepodávaly. Skee klesl do křesla. Jediný Blior se stačil obléknout. Megy se halila do obrovského květovaného šátku, Hany si nervózně popotahoval krátké tričko, Semm, bývalý zelinář, který měl na starosti otázky vnitřních zdrojů, se škrábal na holém lýtku. „Kde je Rikola?“ zeptal se Skee. Díval se na Hanyho.

^Mladík pokrčil rameny. „V noci zmizela. Měla blbej sen, a já byl hrozně ospalej, tak jsem ji trošku odbyl... Asi se urazila.“

„Jakej sen?“ Dori ho pro vrtá vála pohledem.

„Něco o tom, jak Pevnost pomalu stoupá k hladině a ona to řídí...“

„Takže vyvolených je víc,“ zamumlal Skee. Byl trochu nespůj z Megy. Prohlížela si ho až moc pozorně. Kruci, měl jsem Dori sebrat tu košili. Ona by si ve skříni něco našla...

„Vyvolených?“ opakovala po něm Megy.

„Mně se to zdálo taky,“ řekl. „Jenomže Rikola ten velín nebo můstek už našla!“

„A uvedla motory Pevnosti do chodu,“ dodala Dori.

„Takže... plujeme?“ vyhrkl Semm. Otrásl se. A právě v tu chvíli se otrásla i Pevnost.

„Musíme ji najít!“ vykřikla Megy. „Najít a zastavit to!“

„Najít a pokračovat,“ opravila ji Dori.

„Ty huso!“ Megy se zčistajasna rozzuřila. „Nemáš poněti, co nás tam nahoře čeká! Tady jsme doma, v bezpečí!“

„Co je ti?“ Dori zakroutila hlavou. „Co na mě řveš?“

„Myslíš si, že tady budeš rozkazovat? Že jsi nějaká vládkyně?“ ječela Megy, a Hany jen zděšeně pomrkával. Takhle mámu neznal!

„Dejme tomu, že až doted'ka jsem víceméně velel já,“ promluvil Skee klidně. „Jenže teď, milá Megy, dává rozkazy ten, kdo sedí u těch páček a knoflíků.“

* * *

Dori věděla, kde hledat. Rikola přece prolezla se svým dětským oddílem půlku Pevnosti. Asi na tu místnost narazila. A sen jí ukázal, k čemu ji může použít. Ale proč ten sen?

„Nějaký nebezpečí. Ohrožení,“ řekl Skee. „Máme to v programu...“

Podala mu pracovní kombinézu. Nakrčil nos. Najednou se mu nechtělo oblékat. „Není tady nějak teplo?“

„Jen se obleč. Nebo tě Megy slupne jako malinu.“ Zaváhala. Skutečně bylo tepleji než obvykle. Někde něco selhává a my houby víme, co. Tak ale fofrem za Rikolinými skautíky!

Dvanáctiletý Marci bydlel nejbliž. Mrkl na Skeeův neumělý náskres *můstku* a kývl. „Už se mě na to jeden ptal... Čtyři patra pod náma. Vemem si obleky. Je tam zima.“

Obleky si vzali, ale neoblékli. Dole bylo tepleji než na obývaném patře. Dori cítila hluboko pod sebou vibrace. *Motory*. Podlaha jako by jí ujížděla pod nohama. Skee to poznal taky. Marci pěkně zbledl. „Tady!“ ukázal.

Místnost byla menší, než si Skee pamatoval ze snu. Rikola tu byla. Ležela zkroucená v kaluži krve. Semm zvedl hlavu od brožurky, kterou pozorně studoval. Vycenil zuby v ošklivém úsměvu. Zvedl pravou ruku. Držel v ní nůž. „Žádný virus na mě neplatí, tak to nezkoušejte! Jsem silnej! Pokaždý jsem se ubránil. Zabil jsem víc lidí než Generál a jeho dcera dohromady!“

„Má pravdu,“ řekla Dori suše. „Je náš, virojed. Dobře se maskoval. Dobře a dlouho... Ale co teď děláš, Semme?“

„Usadím ji zas na dno,“ prohlásil Semm.

„Stoupá teplota. Něco se porouchalo. Zahyneme,“ ozval se Skee.

„Smrt číhá nahoře,“ řekl Semm. „Tady si poradíme. Naši Pevnost si opravíme!“

Z ocitnu kouká šílenství, ale četl mne myšlenky, je dohřeje, sdělila Dori Skeeovi. Musíš ho praštit. Pořádně. A já ho zabiju.

Virem? Povídal přece...

Jsem silnější. Dori se neotočila, hleděla na brožurku v Semmově ruce. „Můžu se mrknout?“ zeptala se nahlas. Její *ted*! slyšel jenom Skee.

Semm se začal chechtat. „No to určitě! Myslíš...“

Skee skočil, vyrazil mu nůž z ruky. Upadli na podlahu. Semm byl těžší, Skee měl zase delší ruce a ostřejší lokty a kolena. Marci odkopl nůž pod pult. Na víc se nezmohl. Ti dva do sebe buší jako o život... Další krev na podlaze... Utopíme se v krvi! Dělal se mu špatně. Jestli Skee prohraje...

Semmovi klesla paže, napřažená k ráně. S výrazem nesmírného překvapení se otočil k Dori. „Tys mě dostala... Děvko...“ Zachrčel a oči mu zeskelnatěly. Skácel se. Podlaha zaduněla. Skee se vyprostil zpod bezvládného těla. „Bylo to akorát. Fuj. Ztracenej tlust'och!“

„Zabila jsem ho,“ řekla Dori mdle. „Vem si tu knížku a dělej něco! Marci, skoč za techniky a Megy. Pověz jim, jaký je tady horko!“

* * *

Technici termoregulaci provizorně přiopravili, ale teplota přesto stoupala. Skee řízení nemotorné lodi zvládl, ale nepodařilo se mu zrychlit stoupání. „Zpomalit bych ji uměl,“ stěžoval si, „jenomže proti urychlení má ochranný mechanismy!“

„Myslí to s námi dobře,“ řekla Dori. Měli na sobě jenom tílka a šortky, ale i tak z nich teklo. Pitná voda zteplala. Pevnost se zalýkala horkem a Megy si dělala starosti, jestli glaco vydrží tu prudkou změnu. Skee měl obavy ze selhání regulace vnitřního tlaku. Jestli Pevnost vybuchne přetlakem mizernejch sto metrů pod hladinou, je po nás. Všichni se cítili bídně a sotva se vlekli.

Na průzkum výstupní chodby, která se měla otevřít, jakmile se Pevnost vynoří nad hladinu, musel Skee poslat Marciho. Kluk se vrátil celý rozzářený. „Je tam ohromnej nákladní výtah! A gumový čluny! A viděl jsem hladinu!“

Skee natáhl ruku a aniž by o tom uvažoval, zmáčkl tlačítko, o jehož funkci neměl dosud ani potuchy. Nad ovládacím pultem se rozsvítila obrazovka. Jako v tom snu. Ale žádný sen ho nepřipravil na to, jak vypadá obzor a vzdálené hory.

ilustroval Jan Štěpánek